

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ : **Ἐξωτερικοῦ :**
Ἔτησία . . . δρ. 8,— Ἔτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 50

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1912

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ: "ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ,,

Η ΕΙΚΩΝ ἡ ὁποία στολίζει τὴν σελίδα αὐτήν, εἶνε ἀπὸ τὸ νέον μας μυθιστόρημα "*Πέτρος Ριονσαί*", τὸ ὁποῖον ὀ' ἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου καὶ θὰ διαρκέσῃ ὅλον τὸ ἔτος 1912. Εἶνε μίξ ἀπὸ τὰς 15 μεγάλας εἰκόνας ποὺ τὸ συν-οδεύουν ὅλαι δὲ αἱ εἰκόνες αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος, μεγάλαι καὶ μικραὶ, συμπο-σούνται εἰς 135!

Ἀλλὰ καὶ ἡ πλουσιωτά-τῃ αὐτῇ εἰκονογράφῃς δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι τῆς ἄλλης ἀξίας καὶ ωραιότητος τοῦ ἰδίου μυθιστορήματος. Διότι ὁ "*Πέτρος Ριον-σαί*", εἶνε ὠρισμένως τὸ ὡ-ραιότερον, τὸ διασκεδαστι-κώτερον, μορφωτικώτερον καὶ διδακτικώτερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅλα ὅσα ἐδημοσίευσεν ἕως τώρα ἡ Διάπλασις.

Ὁ "*Πέτρος Ριονσαί*", ἔργον τοῦ Γάλλου συγγρα-φέως André Valdés, δη-μοσιευθὲν τῷ 1910, κατέ-κτησεν ἤδη τὴν νεολαίαν καὶ τῶν δύο ἡμισφαίριων καὶ ἀ-ριθμεῖ ἐκδόσεις εἰς τὰς κυ-ριωτέρας γλώσσας τοῦ κό-σμου.

Ἀπερίγραπτον εἶνε τὸ ἐν-διαφέρον, τὸ ὁπεῖον γεννᾷ εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς ἡ ἀνάγνωσίς του. Ἡ ἰσχυρο-τέρα ἑλξίς τοῦ 34ου μας ἔ-τους θὰ εἶνε τὸ μέγα αὐτὸ καὶ θαυμάσιον μυθιστόρημα. Οὔτε ἡμπορεῖ νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο, διότι πρὸ αὐτοῦ θὰ ὑ-ποχωρήσουν ἅλα!

Ὁ "*Πέτρος Ριονσαί*", εἶνε ὁ νεαρὸς υἱὸς ἐνὸς Γάλ-λου εὐγενοῦς, ὁ ὁποῖος, κα-

ταστραφεῖς οἰκονομικῶς, ἀπέρχεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν πρὸς εὐρεσιν τύχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ παρέρχεται πολὺς καιρὸς χω-ρίς νὰ λάβῃ εἰδήσεις του, ἡ οἰκογένεια του ἀνησυχεῖ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρος— ἓνα παιδί ἐκ-τάκτου νοσημοσύνης, θελήσεως καὶ δραστηριότητος, ἀποφα-σίζει νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζή-τησίν του.

Φεύγει λοιπὸν διὰ τὴν Ἀμε-ρικὴν, ναυαγεῖ, σώζεται, σώζει καὶ ἄλλους, φθάνει εἰς Βουέ-νος Ἀῦρες, ἐμπίπτει εἰς χεῖ-ρας κακούργων, μαθαίνει ὅτι ὁ πατήρ του εἶχε φονευθῇ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀπελπίζε-ται... ἔξαφνα τὸν ἀνακαλύπτει ζωντανὸν καὶ ἐπιστρέφει μαζὶ του εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἡ οἰκογένεια εἶνε τώρα ἠνωμένη καὶ εὐτυχής. Ὁ Πέ-τρος γίνετο πλούσιος καὶ ἐπι-στρέφει εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ ν' ἀνταμείψῃ ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν βοηθήσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸν πατέρα του. Καὶ εἰς τὸ τέλος νυμφεύεται τὴν κόρην ἐνὸς τρα-πεζίτου, τὴν ὁποίαν εἶχε σώσῃ κατὰ τὸ ναυάγιον.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇτε ὅλας τὰς περιπετείας, ὅλα τὰ ἐπεισόδια αὐτοῦ τοῦ πολυ-πλόκου μυθιστορήματος, εἰς τὸ ὁπεῖον κινεῦνται πενήντα τοῦλάχιστον πρόσωπα! Ὁ "*Πέτρος Ριονσαί*", εἶνε οὕτως εἰπεῖν δέκα συνήθη μυ-θιστο ρήματα συνηνωμένα.

Τὸν "*Πέτρον Ριον-σαί*", ὁ ὁποῖος θάξισῃ ἐπο-γὴν, μεταφράζει ἐκ τοῦ Γαλ-λικοῦ ὁ κ. *Γ. Ζενόφωρος*. Ἐτοιμασθῇτε λοιπὸν διὰ τὴν ἑντακτὸν ἀπόλαυσιν.

«Ὁ Πέτρος ἐτράβηξεν ἀμέσως τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπυροβόλησε...»
[Εἰκὼν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα "ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ,"]

Ο ΙΒΑΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(ΡΩΣΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια και τέλος, ιδε σελ. 392)

—Είμαι ο Τσάρεβιτς Ίβαν, απερίθωτο λυπημένος ταξιδιώτης, και πηγαίνω στη χώρα που κατοικεί ο Άθανατος, για να βρω τη γυναίκα μου που τη λατρεύω.

—Και ποιά είναι η γυναίκα σου, βασιλόπουλό μου;

—Η γυναίκα μου είναι η ωραία Βασιλική. Τη στεφανώθηκε ο Βατραχίνας, αλλά μερικά μέτρα πριν από το δρόμο, βρήκα το πράσινο πετσί της και το έφαγα. Τότε θύμωσε πολύ, μεταμορφώθηκε σε κύκνο και μουφγε από το παράθυρο. Μήπως ξέρεις εσύ που και πώς θα μπορέσω να την ξαναβρω;

—Ο γεροντάκος εις αυτά αποκρίθηκε:

—Α, Τσάρεβιτς Ίβαν! γιατί πήγες να κάψης το πετσί της Βατραχίνας;

—Γιατί ένομισα πως μ'αυτό τον τρόπο θα μινε πάντα γυναίκα, είπε ο Ίβαν.

—Έκαμες πολύ άσχημα. Το πετσί αυτό δεν της δώσες, λοιπόν δεν είχες το δικαίωμα να της το πάρης. Γιατί πρέπει να μάθης πως η ωραία Βασιλική είναι ακόμη φρονιμώτερη κι από τον ίδιο τον πατέρα της και πως αυτό δεν θα το άρσες καθόλου, δηλαδή να ξαναγίνη γυναίκα, αφού εκείνος ο ίδιος την επρόσταζε να μεταμορφωθεί σε βάτραχο και να μείνη έτσι τρις χρόνια.

—Και τώρα; είπε με αγωνία ο Ίβαν.

—Μη φοβάσαι, εξακολούθησε ο γεροντάκος. Εγώ σε λυπούμαι για τη δυστυχία σου και θέλω πολύ να σε βοηθήσω. Νά, πά' αυτή τη σφαιρούλα και 'όποιο μέρος κυλήση, ακολουθήσε την χωρίς κανένα φόβο.

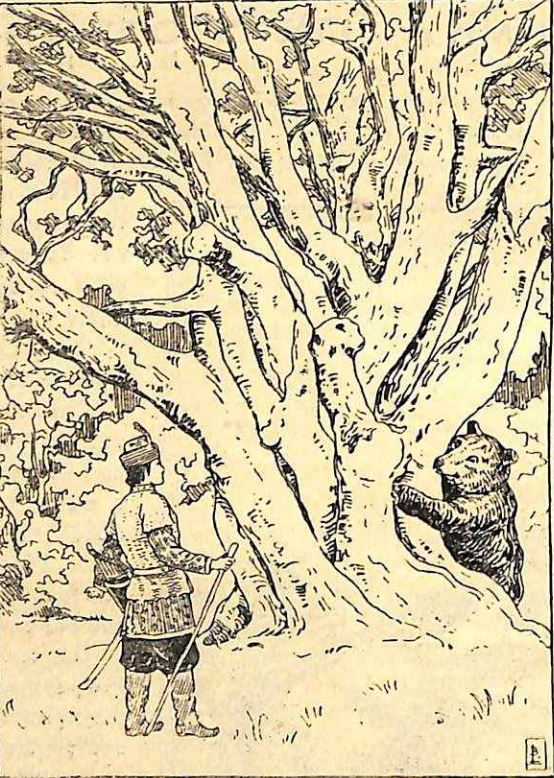
Ο Τσάρεβιτς Ίβαν ευχαρίστησε τον καλό γεροντάκο και ξεκίνησε ακολουθώντας τη σφαιρούλα. Καθώς περνούσε από ένα δάσος, έπεσε άπάνω σε μι' αρκούδα. «Πρέπει να τη σκοτώσω» συλλογίσθηκε. Η αρκούδα όμως του είπε: «Μη με σκοτώσεις, σε παρακαλώ, Τσάρεβιτς Ί-

βαν! καμιά μέρα μπορεί να σου χρησιμεύσω.

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν λυπήθηκε την αρκούδα κι' εξακολούθησε το δρόμο του. Παρακάτω άπάντησε μι' αγριόπαπια. Την έσημάδεψε με το δοξάρι του, αλλά πριν τραβήξη, το πουλί του είπε με ανθρωπινή φωνή: «Μη με σκοτώσεις, σε παρακαλώ! καμιά μέρα μπορεί να σου χρησιμεύσω.»

Ο Ίβαν λυπήθηκε και το πουλί όπως και την αρκούδα, κι' εξακολούθησε το δρόμο του. Καθώς περνούσε το μονοπάτι, σημάδεψε να σκοτώση κι' ένα λαγό. Μά κι' ο λαγός του είπε τα ίδια κι' ο Ίβαν τον λυπήθηκε.

Παρακάτω, στην άκρογιαλιά, είδεν ένα ψάρι που αγωνίζονταν να ανενύση

«Παρουσιάζεται η αρκούδα...» (Σελ. 398, στ. γ')

ξαπλωμένο στην άμμο. Το λυπήθηκε κι' αυτό και τώρριζε να ζήση στη θάλασσα.

Δεν είχε απομακρυνθῆ πολύ από εκεί, όταν η σφαιρούλα του κύλησε ως σε μι' παράξενη καλυβούλα που ήταν στηριγμένη άπάνω σε πόδια κόττας και γύριζε στον άέρα άκατάπαυστα σαν σβούρα. «Όταν ο Ίβαν την είδε, ή καλυβούλα γύρισε προς τη θάλασσα το πίσω της μέρος και προς τον Ίβαν το μπροστινό της όπου είχε μι' μικρή πόρτα. Ο Ίβαν μπήκε μέσα και είδε τη μά-

γισσα Μπάμπα-Γιάγκα, ξαπλωμένη στο σούρνο που της χρησίμευε για κρεβάτι. Είχε κρεμασμένα τ'άδυνατα, κοκκαλιάρικα πόδια της κι' ή μύτη της άγγιζε σχεδόν το ταβάνι. Ετρώγιζε τα δόντια της. —Μπ'! τί γυρεύεις εδώ, παλλινάρι μου; ρώτησε η Μπάμπα-Γιάγκα. Τότε ο Τσάρεβιτς Ίβαν της είπε πως γυρεύει τη γυναίκα του, την ωραία Βασιλική. —Την ξέρω, αποκρίθηκε η μάγισσα: μ'είνε δύσκολο να την εύρης, γιατί την έχει στην έξουσία του ο Άθανατος που είναι πολύ δυνατός. Μάθε όμως πως η ζωή αυτού του Άθανάτου κρέμεται από τη μύτη μι'ας βελόνας, κι' ή βελόνα αυτή είναι μέσα 'ς'έν' αυγό, και το αυγό αυτό είναι μέσα σε μι' αγριόπαπια, κι' ή αγριό-

παπια αυτή είναι μέσα 'ς'ένα λαγό, κι' ο λαγός αυτός είναι κρυμμένος μέσα 'ς'ένα καλάθι, και το καλάθι αυτό βρίσκεται στην κορυφή μι'ας μεγάλης βελανιδιάς που ο Άθανατος τη φυλάει σαν τα μάτια του.

Η Μπάμπα-Γιάγκα του έδειξε και το μέρος όπου ήταν αυτή ή βελανιδιά. Ο Τσάρεβιτς Ίβαν έπήγε εκεί, αλλά το δένδρο ήταν τόσο άψηλό, που κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να φθάση στην κορυφή του και να πάρη το καλάθι.

Ενῷ λοιπόν έκύτταζε το δένδρο άπελπισμένος, να σου και παρουσιάζεται ή αρκούδα που της είχε χαρίση τη ζωή. Αυτή ξεριζώσε το δένδρο κι' ο κορμός του έπεσε κάτω με φοβερό κρότο κι' έγινε κομμάτια.

Ο λαγός πετάχθηκε τότε από το καλάθι και τώδυλε στα πόδια. Ένας άλλος όμως λαγός τον κινήγησε άμέσως, τον έφθασε, τον έσχισε κι' από μέσα του πετάχθηκε μι' μικρή αγριόπαπια κι' ανέθηκε ψηλά. Άλλα καθώς ανέβαινε, μι' άλλη αγριόπαπια ώρμησε κατόπι της, την έφθασε και την εξέσχισε με τη μύτη της. Κι' ή πρώτη έριξε το αυγό, που έπεσε ελόβισα στη θάλασσα.

Ο Τσάρεβιτς Ίβαν άρχισε να κλαίη, άπελπισμένος. Έξαφνα όμως είδε να κολυμβά προς την ακτή το ίδιο εκείνο ψάρι που το είχε βρή να ψυχομαχά στην άμμουδιά και το είχε ξαναρίξει στη θάλασσα. Και το ψάρι του έφερε το αυγό, κρατώντάς το στο στόμα του.

Ο Ίβαν πήρε τότε το αυγό, το έσπασε, βρήκε τη βελόνα, της έσπασε τη μύτη και πήγε στο παλάτι του Άθανάτου. Εκεί πάλεψαν οι δύο τους, αλλά ο Ίβαν έμεινε νικητής, γιατί ο έλθρός του ήταν γραμμένο να χαθή. Και σε μι' κάμαρα του παλατιού, ο Ίβαν βρήκε την ωραία Βασιλική και γύρισε μαζί της στον τόπο του, όπου έζησαν εκείνοι καλά και μ'είς καλλίτερα.

KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ Τ' ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος, ιδε σελ. 391)

Το σιδεράτικο του μακαρίτη το έχει τώρα αποθήκη ή παραμάνη μου. Εκεί βόλεψε τον τάλαρο με τες πιπεριές της, ένα ξυδοβάρελο, το σκαφίδι για ζύμωμα και για πλύση, το πλαστήρι με τον πιττουργιάρη του, σακκουλές όσπρια και άρμάδες από ξηρά μανιτάρια και κρομμύδια, κι' άπάνω στα πατερά είδα κουρνιασμένες τες κόττες της και μπροστά μπροστά ένα μεγάλο μαύρον κόκορα.

Στο άλλο χωρίσμα ήταν τα δυο στρώματα της παραμάνης μου και του γιου της, στη μέση ή γωνιά για τη φωτιά με

κρεμασμένο μ' αλυσίδα άπ' επάνω το κακκάκι, δυο παραθύρα με παραθυρόφυλλα μοναχά σανιδένια, πολλά κροφιά στο χωρίσμα, που καθ' ένα κροφίον κι' ένα είδισμα του σπιτιού: ένα τηγάνι, μι' άμπρέλα, μι' αλογέρα—και που να τα θυμηθώ όλα!

Εκεί μου έστρωσαν να κοιθώ και να κοιμηθώ, στρώμα και πάπλωμα, που βρίσκονταν ακόμα από το σπίτι μας, χαρισμένα από τη μητέρα. Νά που έχει κανένας μερτικό καμιά φορά κι' από την καλωσύνη που κάνει 'ς αυτόν τον κόσμο.

Από φαρι δεν έχω παράπονο. Μια κόττα βρασμένη στο κρεμασμένο κακκάκι και μι' αουλούρα ριχτή στη στάχτη της γωνιάς, έφτασε και περισσεύει από το δείπνο μας.

Από τον καπνό όμως τράβηξα των παθών μου τον τάραχο. Τι άναποδά τον έπιασε εκείνη τη βραδιά και δεν ήθελε να πάρη το δρόμο ψηλά στο φεγγίτι κι' όλο από τα παράθυρα του άρσεν να φύγη; Έλα που δε μπορούσαν ν' απομείνουν άνοιχτά από το κρύο! Έτσι λοιπόν μ'ά έκανε κι' ο καπνός συντροφιά και χώνουνταν ο άδιάκριτος στα μάτια μου και στη μύτη μου σ'ά σκνίπα κι' έκανε να τρέχουν τα δάκρυά μου βύσση. Πολλήν ώρα έφερνα γύρα το μυαλό μου να βρω κανέναν τρόπο, σαν σπουδασμένο παιδί που είμαι, να τον κάνω υποτακτικό από άντάρτη, κι' όσο συλλογίζόμουν εγώ, τόσο αυτός με κορόιδευε. Κάποτε κάποτε, για να μου δείξη φαινεταί πως δεν έλησμόνησε την πορεία του, έβγαίνει κι' άπ' τον φεγγίτη, αλλά τες περισσότερες φορές κλωθογυρίζει σαν άνεμοστρόβιλος μέσα. Ήταν και τα ξύλα βρεμένα και βλαστήματα. Πίσταψα μι' φορά πως έλυσσα το πρόβλημα και σηκώθηκα ν' ανοίξω τη θύρα. Άλλα έρχονταν κι' από τη θύρα το κρύο και δεν χωράτεσε. Άν ήταν καλοκαίρι, μάλιστα, το πρόβλημα θα ήταν λυμένο. Έστερα μόνο θυμήθηκα πως άν ήταν καλοκαίρι δε θα χρειαζούνταν κι' ή φωτιά. Πως να μη με λέη λογίωτατο κι' ο πατέρας μ' εκείνο το χαμόγελο που μου καλοξηγεί τη λέξη;..

Η παραμάνη μου έστειλε το παιδί της να κοιμηθῆ πίσω στο Έργοστάσιο κι' άρχισε να μου μολογάει άτέλειωτες ιστορίες.

Μ' άράδιασε όλες τες παραξενιές και συνήθειες που είχα τον καιρό που ήμουν το θρεφτάρι της: πως την ξυπνούσε τρεις φορές την νύχτα, πως δεν ήθελε να ζυγώσω στην άγκαλιά της μητέρας, πως δεν την άφινε να κάνη καμιά δουλειά στο σπίτι και κάθονταν σαν κυρά, τόσο που πάχυνε και δεν τη χωρούς ή θύρα, και πως την πήρε μι' μέρα μαζί της ή μητέρα να βοτανίση στ' άμπέλι κι' εγώ την έκρατσα όλημερίς στον ίσκιό

κάτω στο ρέμα, για να ρίγνουμε μαζί πέτρες στο νερό. Μπλούμ! Μπλούμ! έλεγα εγώ κι' ή μητέρα έσκαζε άπ' το κακό της. Μούλεγε και ξανάλεγε πως μ' άγαπάει καλλίτερα άπ' το παιδί της και σαν να γύρευε κι' από μένα να την άγαπώ καλλίτερα άπ' τη μητέρα. «Τι άσουν, μου είπε, όντας σ' έπήρα από τα χέρια της μάνας σου; ένα παιδί πεθαιμένο κι' άθαρτο που κουβαλούσες του χάρου νερό. Και τί της άφισα όντας έφυγα; ένα τραντάφυλλο που κανά μάτια να μη σ' έδλεπαν!»

Αυτά να τα πήε της μητέρας κι' άν της άρέσει, ός μου ξαναφορτώθη να περνώ από την παραμάνη μου.

Ο κόκορας άπ' επάνω μ'ας λάλησε μεσάνυχτα και μεις ακόμα να κοιμηθούμε κι' άν δε σώνουνταν το δαδί που μ'ας φωτίζε, θα μ' άφινεν άυπνον ή παρμάνη μου ως το πρωί. Άλήθεια πως 'ς τα ύστερινά την άκουα μισοκλιμισμένος και ήρθε μοναχί της να με καλοσκεπάση τη χροστή της «φύλαξη», με το πάπλωμα της μητέρας.

Δεν πρόφτασα να τον πάρω καμιά ώρα και με ξυπνάει ανατρομαγμένο μ' ένα φοβερό του λάλημα, άπάνω στο κεφάλι μου, ο κόκορας, και πάλι άλλο, και ματαπάλι άλλο.

Χωρίς άλλο θα τον έχουν τον κόκορα της παραμάνης μου άρχηγό όλα τα κοκκόρια του γυφτομαχαλά, γιατί αυτός έκανε την άρχή και δός του, άλλα είκοσι κοκκόρια της γειτονιάς τιμούσαν το λάλημά του, άλλα με ψιλή φωνή, άλλα με βραχνή, άλλα με κοντή και άλλα με μακρά και με ίσο, άπαράλλαχτα όπως τιμούν οι καλεσμένοι τες «έντολές» του νουνού στο τραπέζι του γάμου. Έυπνησα που έυπνησα και για να μη χάσω τον καιρό μου, μελετούσα τα συστήματα των κοκοριών. Μά τί διάβολο είχαν εκείνη ή βραδιά για την κακή μου τύχη; Θέλεις προσήτευν πως ή' αλλάξη ο καιρός, θέλεις για να δείξουν 'ς έμένα τον ξένο τί θα πη γύφικος κόκορας, αυτοί δε μετρούσαν όπως λέν τες ώρες μοναχά, αυτοί μετρούσαν και τα λεπτά κι' όλο αυτό το κακό το έκανε πρώτος-πρώτος ο κόκορας της παραμάνης μου. Δεν την έβανα εγώ να σφάξη τον κόκορα και ν' άφιση την κόττα; «Έστερνή μου γνώσι να σ' είγα πρώτα», που λέει ο λόγος.

Η παραμάνη μου θα νανουρίζονταν, φαίνεται, από το λάλημα του κόκορα της και ρογάλιζε από πέρα' όσο για μένα. Τον λίγο ύπνο που άρπαξα ως το πρωί τον πήρα σ'α γιατρικό, σταλαματιά, σταλαματιά, κι' όλο με παράξενα όνειρατα. Θυμούμαι κι' όλας ένα, το ύστερόν. Έβλεπα πως ήμουν άρχιμουσικός στα κοκκόρια που έκαναν όλο-τρόγυρά μου ένα μεγάλο κύκλο, κι' εγώ

στη μέση μ' ένα ραβδί στο χέρι, τα μάθαινα να κρατούν το χόρο στο λάλημά τους: τον σπιτικό μας τον κόκορα τον είχα στο πλάγι μου, κι' όταν του έδωκα σειρά να λάληση, εκείνος ο άθεσφρεός πέταζε μι' εωνή γαϊδουρινή. Βρέθηκα όρθος άπ' την τρομάρα μου.

Είχε βγή ο ήλιος κι' αϊ αντιδές του έμπαιναν μέσα στο σπίτι από το φεγγίτη και τες αφοματιές των παραθυριών, έπαίξαν χαριτωμένα με τον καπνό κι' έμοιαζαν σαν ήλιοβασιλευμα άνάμεσα στα σύγνεφα.

Έυπνώ την παραμάνη μου ν' ανοίξη τη θύρα να βγή ο κόκορας έξω. Τον καπνό τον είχα λησμονήσει. Έτσι ξιγνιέται το ένα κακό μπροστά 'ς ένα άλλο χειρότερο.

Έρθε κι' ο όγωγιάτης και ξεκίνησαμε. Ο καιρός είχε καλοσυνέψει.

Ο Σαντεκλέρ έφερνε με τα λάλημά του την ανατολή, τον ήλιο στον κόσμο: τα γύφτικα κοκκόρια, να το ξερετε, φέρουν το καλοσύνεμμα του καιρού.

Είχαν κοκκινήσει τα μάτια μου από την άυπνία και τον καπνό.

—Τι έπαθες τα μάτια σου, με ρωτάει ο άγωγιάτης, μην έκαψες που χωρίστηκες από την παραμάνη σου;

—Άλήθεια πως έχυσα πολλά δάκρυα όλη τη νύχτα, του λέγω, κι' ούτε ύπνος μ' έκόβλησε, μά μη το λές στη μητέρα μου, σ'α γυρίσεις. Όα ζηλέψη.

Ο άδελφός σας
Και για την άντιγραφή
ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΠΕΡΣΕΥΣ
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΗΣ

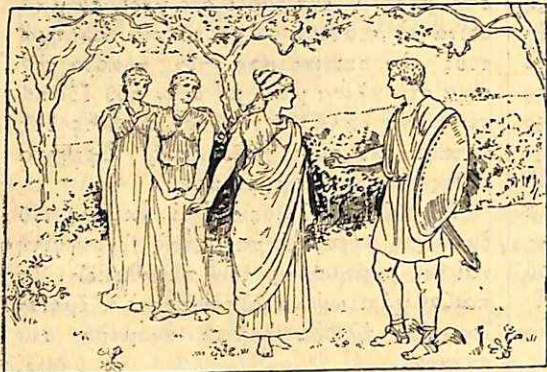
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Όλην την νύχτα οι Νηρηίδες έψαλλαν γλυκύτατα και οι Τρίτωνες δαλίλιζαν με τας κόγχας των, παίζοντες και χορεύοντες πέριξ της βασιλείσσης των Γαλατίας, ή οποία έκάθητο εις άρμα στολισμένον με μαργαρίτας και κοργύλια.

Ημέρα τη ημέρα ο ήλιος ύψουτο όλονέν περισσότερο εις τον ούρανόν, και ο Περσεύς ωλίσιθαιεν επί της θαλάσσης χωρίς να βρέγεται ποτέ κ' έπηδούσεν από κύματος εις κύμα, χωρίς ποτέ να κουράζεται.

Τέλος είδε μακράν ύψηλόν όρος, ροδόχρουν υπό τας ακτίνας του δούντος ήλίου. Δάση εξέτεινοντο εις τούς πρόποδας και σύννεφα έστεφάνωναν την κορυφήν. Ο Περσεύς έσυλλογίσθη ότι θα ήτο ο Άτλας, ο όποιος χωρίζει την γην από τούς ούρανούς.

Έπλησσαν, έπήδησεν εις την ξηράν και ήρχισε νάναβάνη το όρος. Εκεί ήκουσε φωνάς μελωδικάς κι' έμάντευσεν

ὅτι εἶχε φθάσει εἰς τὸν κήπον τῶν θυγατέρων τοῦ Ἑσπερίου.

Αἱ Νύμφαι αὐταὶ ἐτραγωδεύσαν ὡς ἀηδόνες καὶ ὁ Περσεύς ἐστάθη διὰ νὰ κούσῃ τὸ ἄσμα των. Ἀλλὰ δὲν ἔμπορσε νὰ ἐννοήσῃ τὰ λόγια των· κανεὶς θνητὸς ἄλλως τε δὲν τὸ εἶχε ποτὲ καθορώσει. Ἐπροχώρησε καὶ τὰς εἶδε νὰ χορεύουν χειροπιασμέναι γύρω εἰς ἓν θαυμασίον δένδρον, τὸ ὅποιον ἐκάμπετο ὑπὸ τὸ βάρος καρπῶν χρυσῶν. Κάτω, εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, ἦτο τυλιγμένος ὁ δράκων, ὁ ὅστις Λάδων, πάντοτε παρὼν καὶ πάντοτε ἀγρυπνὸς φύλαξ, ἀκούων μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς τὰς Ἑσπερίδας νὰ τραγουδοῦν.

Ὁ Περσεύς ἐστέκετο μὲ δειλίαν, βλέπων τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πλάσματα· ἀλλ' ὅταν αἱ Νύμφαι τὸν εἶδαν, τὸν ἐκάλεσαν καὶ μὲ συνεσταλμένην φωνὴν τὸν ἠρώτησαν:

— Ποῖος εἶσαι; Μήπως εἶσαι ὁ δυνατός Ἡρακλῆς καὶ ἔρχεσαι νὰ λεηλατήσῃς τὸν κήπον μας καὶ νὰ πάρῃς τὰ χρυσὰ μας μῆλα;

— Δὲν εἶμαι ὁ Ἡρακλῆς, ἀπεκρίθη ὁ νέος, οὔτε ἔρχομαι νὰ πάρω τὰ χρυσὰ σας μῆλα. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μοῦ εἰπῇτε, ὠραῖαι.

Νύμφαι, ποῦ εἴμπορῶ νὰ εὑρω τὴν Γοργόνα διὰ νὰ τὴν σκοτώσω.

Μὲ στεναγμούς καὶ μὲ θρήνους αἱ Νύμφαι ἀνέκραξαν:

— Τὴν Γοργόνα! ἀλλὰ θὰ σὲ ἀπολιθώσῃ!

— Προτιμώτερον νὰ ποθῶνῃ κανεὶς ὡς

ἦρος, παρὰ νὰ ζῇ ὡς κτήνος, ἀπεκρίθη ὁ Περσεύς. Οἱ ἀθάνατοι Θεοὶ μοῦ ἐδάνεισαν ὄπλα καὶ αὐταὶ θὰ μὲ διδάξουν πῶς νὰ τὰ μεταχειρισθῶ.

— Φίλε, εἶπαν τότε αἱ Νύμφαι, ἂν ὠρκίσθῃς τὴν καταστροφὴν σου, κάμει ὅ,τι θέλῃς. Δὲν εἰςέυρομεν ποῦ εὑρίσκεται ἡ Γοργὸν· ἀλλ' ὁ γίγας Ἀτλας, ὁ ὁποῖος ζῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, θὰ μᾶς εἰπῇ. Εἶνε ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς μας Ἑσπερίου καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δεσπόζει τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ἀνώγειον Χάος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὁ Γίγας Ἀτλας καὶ τὸ σκοτεινὸν κράνος.

Ἐξελίχθησαν διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ εὑρουν τὸν Ἀτλαντα καὶ ὁ Περσεύς τὰς ἠκολούθησε. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ Γίγας γονατιστός, βασιτάων τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους του.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις των ἀπήντησε προθύμως, δείχνων μὲ τὴν χειρὰ του τὸν Ὀκεανόν.

— Αἱ Γοργόνες εἶνε ἐκεῖ πέρα, εἰς μίαν νῆσον, εἶπεν· ἀλλ' ὁ νέος αὐτὸς δὲν θὰ ἔμπορσῃ ποτὲ νὰ τὰς πλησιάσῃ, ἂν δὲν ἔχῃ τὸ σκοτεινὸν κράνος, τὸ ὅποιον καθιστᾷ ἀόρατον ἐκεῖνον ποῦ τὸ φορεῖ.

— Ποῦ εἶνε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ; ἀνέκραξεν ἀμέσως ὁ Περσεύς.

Ἀλλ' ὁ Γίγας ὑπερβείβασε καὶ εἶπε:

— Κανεὶς θνητὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ, διότι εὑρίσκεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἄδου, εἰς τὴν κατοικίαν τῶν νεκρῶν. Αἱ ἀνέψαι μοῦ ὅμως εἶνε ἀθάνατοι καὶ θὰ ὑπάγουν νὰ σὺ τὸ φέρουν, ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῇς κάτι τι.

— Ὅ,τι θέλῃς! ἀπήντησεν ὁ Περσεύς.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γίγας, ὅταν ἐπιστρέψῃς μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, σοῦ ζητῶ ὡς χάριν νὰ μοῦ τὴν δείξῃς, διὰ νὰ μὲ ἀπολιθώσῃ ἡ φοβερὰ τῆς ὄψις καὶ νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν πνοὴν καὶ τὴν αἰσθησιν. Διότι ἔχω κουρασθῇ πλέον νὰ βασιτάω εἰς τοὺς ὤμους μου τὸν οὐρανόν.

Ὁ Περσεύς τὸ ὑποσχέθη, τότε δὲ ἡ μεγαλύτερα τῶν Νυμφῶν κατήλθε τὸ ὄρος καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν βράχων τῆς ἀκρογιαλίας εἰς σκοτεινὸν σπήλαιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ἐξήρχοντο καπνοὶ μετὰ βροντῶν. Διότι ἐκεῖ ἦτο ἐν τῶν στομίῳ τοῦ ὑποχθονίου Ἄδου.

Ὁ Περσεύς καὶ αἱ Νύμφαι τὴν ἐπεριμεναν ἑπτὰ ἡμέρας ἐναγωνίως· καὶ ὅταν τέλος ἐπανήλθε, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν καὶ τὰ μάτια της ἐθαμβώοντο εἰς τὸ φῶς. Διότι εἶχε μείνῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὰ σκοτεινὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης. Ἐκρατοῦσεν ὅμως θριαμβευτικῶς τὸ μαγικὸν κράνος.

Αἱ νύμφαι ἀπεχαιρέτησαν μετὰ δακρύων τὸν Περσεῖα καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον μαζί των. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβιάζετο νὰ φύγῃ. Τέλος τοῦ ἐξόρσαν τὸ κράνος καὶ ὁ νέος ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

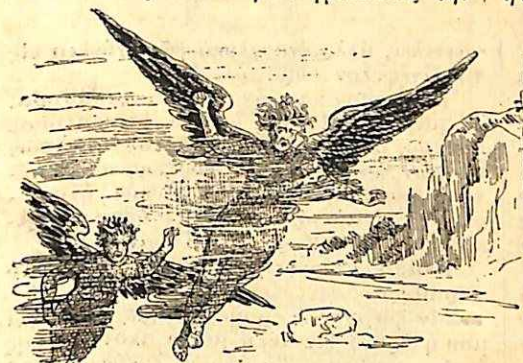
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ Περσεύς φρονεῖ τὴν Γοργόνα.

Ὁ Περσεύς ἐπροχώρησε μὲ θάρρος κοίτῃ φινὼν ὀπίσω του κάποια φοινικὰ θεάματα, ἐβύθισεν εἰς τὸ χάος, πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ, μέχρι τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν ἐδέποτε προσήγγισεν πλοῖον, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε νῦξ οὔτε ἡμέρα, ὅπου τίποτε δὲν εἶνε εἰς τὴν θέσιν του καὶ ὅπου τίποτε δὲν ἔχει ὄνομα. Καὶ δὲν ἐσταμάτησε παρὰ ὅταν ἤκουσε τὸν θροῦν τῶν πτερυγίων τῶν Γοργόνων καὶ εἶδε τὴν λάμψιν τῶν χαλκίνων πελμάτων των, φοβηθεὶς μήπως τὸν ἀπελιθώσιν ἡ Μέδουσα.

Ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἐνθυμήθη τὰ λόγια τῆς Ἀθηνᾶς. Ὑψώθηκε τότε εἰς τὸν ἄερα, ὑψώσιν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του τὴν ἀσπίδα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν, ὅπως μέσα εἰς καθρέπτην, ἔμπο-

ρσεύς νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα τῶν κάτωθεν αὐτοῦ εὐρισκόμενων. Οὕτως εἶδε τὰς τρεῖς Γοργόνας κοιμωμένας, πελωρίας ὡς ἐλέφαντας. Ἦξευρεν, οἱ δὲν θὰ ἔμπορσοῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν, χάρις εἰς τὸ κράνος τοῦ, καὶ ἐν τούτοις τὰς ἐπλησίασε τρέμων, τὸσον αἱ γαυφώνυχες χεῖρες των ἦσαν φοβεραί.

ρσεύς νὰ βλέπῃ τὴν εἰκόνα τῶν κάτωθεν αὐτοῦ εὐρισκόμενων. Οὕτως εἶδε τὰς τρεῖς Γοργόνας κοιμωμένας, πελωρίας ὡς ἐλέφαντας. Ἦξευρεν, οἱ δὲν θὰ ἔμπορσοῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν, χάρις εἰς τὸ κράνος τοῦ, καὶ ἐν τούτοις τὰς ἐπλησίασε τρέμων, τὸσον αἱ γαυφώνυχες χεῖρες των ἦσαν φοβεραί.

Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν φοινικίδες τὴν

Ἀλλ' ἐνῶ τὴν ἐδλεπεν, αἱ ἐχιδναὶ ἐξηλθον ἀπὸ τὴν κόρυν της. Αἱ κεφαλαὶ των ἐπρόβαλαν φοινικίδες, συρίζουσαι ἀγρίως, ἡ δὲ Μέδουσα, εἰς τὴν ἀγωνίαν της, ἐρρίψε τὰς πτέρυγας της πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεκάλυψε τοὺς γαυφύς, χαλκίνους της ὀνυχας. Ὁ Περσεύς εἶδε τότε ὅτι μὲ ὀλὴν της τὴν ὠραιότητα, ἦτο τὸσον τερατώδης καὶ κακοποιὸς ὅσον καὶ αἱ ἀδελφαὶ της.

Ἐπροχώρησε κατ' αὐτῆς ἀδίστακτως καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς κατέφερεν ἓνα δυνατόν κτύπημα μὲ τὴν ρομφαίαν του, τὸ ὁποῖον ἤρκεσε διὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ.

Κατόπιν ἐτύλιξε τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ τράγειον δέρμα κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀποστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὸν ἄερα καὶ ἐξελίχθησε νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰπὲρ ποτε θαρραλέος καὶ ζωηρός.

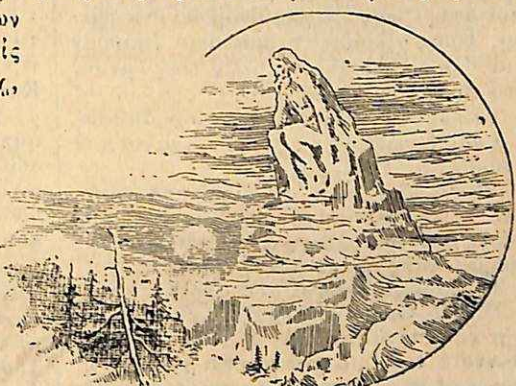
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ὁ Περσεύς καταδιώκεται

Μὲ τὸν κρότον, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἡ Μέδουσα πίπτουσα ἐπὶ τῶν βράχων, αἱ δύο ἀδελφαὶ της ἐξύπνησαν. Καὶ βλέπουσαι αὐτὴν ἀποκεφαλισμένην, ἐστηκώθησαν οὐριάζουσαι ἀγρίως καὶ ἐξώρμησαν πρὸς καταδίωξίν τοῦ φονέως. Διέγραψαν εἰς τὸν ἄερα τρεῖς κύκλους, στρεφόμεναι περὶ ἐκείνης καὶ γαυγίζουσαι ὡς σκύλοι ἐτοιμοὶ νὰ κυνηγήσουν δροσκάδον. Ἐπὶ τοὺς εὐρον τὰ ἔγνη ποῦ ἐξηρτοῦσαν καὶ ὀφού

ἐστάθησαν ἀκόμη μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν ἔκαμναν λάθος, ἐξεκίνησαν μὲ φοβεροὺς μυκηθμούς, ἐνῶ ὁ ἄνεμος ἐφούσκωνεν ὡς ἱστία τὰς πτέρυγας των. Ἐπετοῦσαν μὲ ὀλὴν των τὴν ταχύτητα, ἐσάrawn ἀμπρός των τὰ πάντα καὶ ἔκαμναν κρότον πολὺν. Ὅταν ὁ Περσεύς τὰς εἶδεν ἐπερχομένας, μὲ ὀλὴν του τὴν ἀνδρείαν, ἤσθανθη τὸ αἷμα νὰ παγώῃ εἰς τὰς φλέβας του. «Τρέχετέ με γρήγορα, πολυτιμὰ μου σανδάλια, ἐφώναξ, διότι μὲ κυνηγοῦν αἱ Γοργόνες!»

Καὶ τὰ πιστὰ σανδάλια τὸν ἔφεραν μετέωρον ἀνωθεν τῆς ἀπεράντου θαλάσσης, ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ ὑπὸ τὰ νέφη. Αἱ Γοργόνες τὸν ἠκολούθουν κατὰ πόδας καὶ ἀπὸ τὸν κρότον των πτερυγίων των ἐννοοῦσαν ὅτι δὲν ἀπέχον πολὺ. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ὁ κρότος ἤλατ-

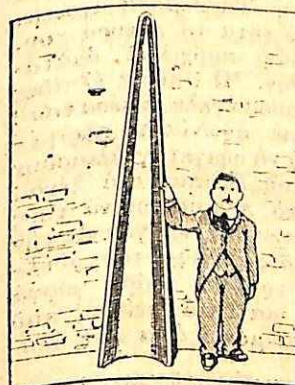
τώθη καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν τερατῶν ἐσβυσαν, διότι τὰ σανδάλια ἐπετοῦσαν γοργότερα καὶ ἀπὸ τὰς Γοργόνας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ μεγαλύτερον ἡλεκτριδὸν ὥρολόγιον τοῦ κόσμου.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ τὸν μεταλλικὸν λεπτοδείκτην τοῦ μεγαλύτερου ἡλεκτρικοῦ ὥρολογίου τοῦ κόσμου. Τὸ ὥρολόγιον τοῦτο, τὸ ὅποιον θὰ στηθῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου ἐνὸς μεγάρου τοῦ Λίβερπουλ, θὰ ἔχῃ τέσσαρας πλάνας ἢ δίσκους, διαμέτρου 8 μέτρων καὶ 20 ἐκατοστῶν. Ἀλλὰ εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε καλλιτέρα τὸ μέγεθός του, συγκρίνοντες τὸ ὕψος τοῦ λεπτοδείκτη πρὸς τὸ ἀνάστημα τοῦ παραπλεύρως ἱσταμένου ὥρολογιοῦ.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοί

α') Αἵνιγμα

(Ἑορτὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Λιάκου)

Τὸ μὲν θηλιακὸν μου
Οὐράνιον σὺ α'
Τὸ δὲ οὐδέτερόν μου
Φυτῶναι εἰς χάμα.

β') Τρίγωνον

(Ἑορτὴν ὑπὸ τῆς Φιλοπάριδος Σαμῆς)

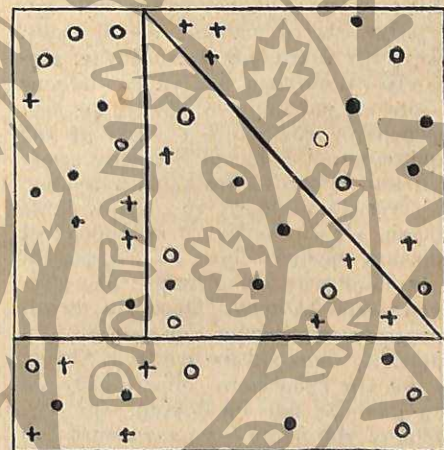
***** = Νῆσος
***** = Ἀρχαῖος Θεός.
*** = Υἱὸς τοῦ Νῆος.
** = Ἀνταγωνιστής.
* = Σύμφωνος.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις—τοῦ ἐνός καὶ τῶν δύο, ἀντισφύρον—συναρθεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 48ου φυλλαδίου

α') Τὸ ἀπέναντι σχῆμα δείχνει πῶς θὰ διαιρεθῇ ὁ κήπος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Προβλήματος.

β') Μελέτη τοῦ πᾶν.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσιν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν ἐνδυνάμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

*Ιδε τον Όρ-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή,
του Κρη. Β.

ΕΑΝ...

*Απεροφίμενο... στην αγαπημένη
μου Δούκισσαν του Δάντινγ.

«Ο ήλιος κατεβαίνει προς την δύση
σαν μία μεγάλη πυρίνη σφαίρα και χου-
σίζει τα γαλάζια χρώματα τ' ουρανού και
της θαλάσσης, που λές και θά σχίση τόν
ώραίο πέπλο της για να τόν δεχθῇ στά
βαθεία καί μυστικά παλάτια της.

Τά πουλιά αποκοιμούνται στές φωλί-
τσες των ναυουρισμένα από τό τραγούδι
που σφυρίζει τ' αεράκι ανάμεσα στά φύλ-
λα. Τόσες χιλιάδες στοματάκια έπαισαν
για ν' αρχίσουν αύριον πάλιν τούς ήμνους
των προς τόν Δημιουργόν.

Τά κύματα φιλοῦν τήν χουσην άμμου-
διά καί δροσίζουν τά λευκά κρ.νάκια που
άνθουνε στ' άκρογιάλι.

«Η φλογέρα κ'ίποιον βοσκού που γυνά
από τό λεβάδι με τό κοπάδι του, ακού-
γεται έως εδώ μελαγχολικά σαν άναστε-
ναγμός κάποιου μυστικού πόνου.

Τί-ώμορφιά άπόψε στή φύσι!

Εάν ό Θεός τήν εκράτει άκίνητην αυ-
τήν τήν στιγμήν! Εάν ό ήλιος διετήρει
πάντοτε τήν ίδια στάσι, έτσι μισοβοη-
μένος στην άτάραχη θάλασσα, εάν ή ά-
μισοφαιρα είχε πάντοτε τήν ίδια γλυκύ-
τητα, εάν έπικρατούσε ή γαλήνη αυτή
παντοτέλεια, εάν ή σκιά που άρχίζει να
περιβάλλη τήν φύσιν έμενεν έτσι μισαν-
κατενυμένη με τό λυκόφως, εάν αυτό τό
μελαγχολικό τραγούδι ακούγεται πάντα
όπως αυτή τή στιγμή, εάν ή ήμισοφάνα
νά ζήσω για πάντα έμπρός 'ς αυτή τήν
ώμορφιά της φύσεως χωρίς ποτέ ποτέ να
ποθήσω τίποτε!...

*Εξόριστος Άνθις

ΧΙΩΝ

Χθές άρχά ό χειμών έπῆγε καί πα-
ρήγγειλεν εις τά σύννεφα νέον φόρεμα.
Όλην τήν νύκτα με τήν εσθλίνην, ειρ-
γάζοντο τά σύννεφα διά να ετοιμάσουν
τό φόρεμα, καί σήμερα τόν είδαμε λευ-
κοφορεμένον τόν χειμώνα. Μαζί με τόν
χειμώνα καί οι άνθρωποι ήλλάσαν φορέ-
ματα καί βγήκαν να τόν προϋπαντήσουν.
Άλλ' ένῶ εις τά βουνά τό φόρεμα έμενε
άγγιχτο, εις τήν πόλιν τό έχαλούσαν οι
άνθρωποι. ήρχοντο όμως τά σύννεφα καί
τό επιδιόρθωναν καί ό άνεμος όλο κ' έ-
πάγωνε τήν θάλασαν. Όσον καί αν κα-
ταστρέφουν τό ένδυμα του χειμῶνος οι
άνθρωποι, όσον καί αν άνάπτουν πυράς,
δέν θά τόν εκδιώξουν. Μόνον όταν θά
έλθη ή άνοιξις καί θά άρχίσουν με τήν
βοήθειαν του ήλίου — να καταστρέφη τό
ένδυμά του, εκείνος θά θυμώση καί θά
φύγῃ. Τότε θ' άρχίσῃ ή άνοιξις να έν-
δύεται εις τά πρώσινα, καί θ' άκουσθῇ
πάλιν τό άσμα τών πτηνῶν, καί θά ξανα-
φαινοῦν τά γαλανά νερά της θαλάσσης.

(*Όδησός) Δάφνης Κλωνάρι

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Πολύ πλησίον ή μία της άλλης, καθή-
μεθα εις τήν γωνίαν του ανακλίντρον ή

φίλη μου κ' εγώ... άνεγνώσκομεν...
ευρισκόμεθα εις τήν τελευταίαν σελίδα
του Ναυαγού της Κυνθίας...

Με τήν τελευταίαν λέξιν, ως από ένα
στόμα, άνεφωνήσαιεν αί δύο μαζί: «τί ώ-
ραϊόν!» — Έκλεισε τό βιβλίον, μου τό έ-
δωσε καί με τήν γλυκείαν φωνήν της μου
είπε: «Δήλθοιμεν μαζί με αυτό τόσας
ευχαρίστους ώρας... θά τό δεχθῇς διά
μίαν γλυκείαν άνάμνησιν της αγαπημέ-
νης σου, της πιστής φίλης σου... γιατί
τίς οίδε!... θά είμεθα άραγε διά πάν-
τα ένωμένοι, θά είσακούσῃ ό Θεός αυτήν
τήν θερμότεραν προσέχλησιν μας;...
Καί διακοπτομένη έξαφνα: «Ω, πόσον
με κáινει να ύποφέρω ή ιδέα μόνον πῶς
ήμπορεί να χωρισθῶμεν... Άλήθεια,
σου έβαλα μέσα καί ένα μικρούλικο χα-
ριτωμένο «μή με ληηρόνει» εινε τό
πρώτον που άνοιξεν έφέςος ή γλάστρα
μου...

Καί τώρα όπως τότε, αλλά μόνη δυσ-
τυχώς, εις τήν ιδίαν καθισμένη θέσιν,
με τήν κεφαλήν σκυμμένην επί του ίδιου
προσφιλοῦς βιβλίου, τό όποιον με της
άναμνήσεως τάς παρηγορητικάς πέρυ-
γας με μετέφερε δι' όλίγας στιγμάς εις
περασμένα χρόνια... χρόνια άλησμό-
νητα... άναπολώ τήν γλυκείαν μορφήν
της αγαπημένης μου φίλης. Καί εις μίαν
σελίδα, τήν όποιαν ιδιαιτέρως αγαπού-
σαμεν καί τούσκις μαζύ επανελάβομεν,
έβλεπα τό χαριτωμένο άνθος, τό άνθος
αυτό, τό όποιον μου εινε ή προσφιλε-
στέρα άνάμνησις μιάς ιδανικής φιλίας,
τό όποιον είχε ξηράνῃ καί εις θάση έ-
κει με τά νεκρωμένα ήδη χέρια της...
διότι άλλοιμονον! ή ευγενής αυτή ψυχή
κοιμάται τώρα εις ψυχρόν προσκέφαλον
τόν αιώνιον θπνον... Καί αυτός ό τά-
φος δέν μας έχώρισεν... αί ψυχάί μας
εινε διά πάντα ένωμένα!...

Γλυκεία Έλπίς

ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

*Όσω στά δενδράκια μας
ό βορρηάς σφυρίζει,
Φέρνει μαύρα σύννεφα
καί τό κύμ' άφρίζει

Πέρνει τό χιονόνερο,
θά χιονίσῃ αλήθεια
Όρα για έσσή φωλιά
καί για παραιμυθία.

Τέλλος Άγρας

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΙ

Σήμερα έξύπνησα πολύ πρωί. Ό νοῦς μου
έτρεξεν άμέσως στά μαθήματα, καί συλ-
λογισόμην ότι πρέπει να σηκωθῶ γι'
νάρχισω τήν μελέτη! Έπειτα τά μάτια
μου έπεσαν επάνω εις τό άνοιχτόν πα-
ράθυρο καί είδα μ' έκπληξι πῶς ήτο ά-
κόμη πολύ ένωρίς! ό ήλιος δέν είχεν ά-

νατείλει, αλλά ένα γλυκό φῶς έχύνετο εις
τόν άνέφελον ουράν.

Εσηκώθην καί ήνοῦξα τό παράθυρο.
Τί μάγεία! Μεγάλη ήσυχία έπικρατούσε
παντού, μόνον ό ξηρός κρότος μερικών
κίτρων που περνούσαν φορτωμένα με πέ-
τρα, ήκούετο, καί ένας γλυκός ήχος έ-
φθανε στ' αυτιά μου. Κυποῦσαν ή καμ-
πάνες! Ητο Κυριακή. Τί χαρά!...

Εκάθησα άρκυτήν ώρα μαγευμένη στο
παράθυρο.

Σάν ζωγραφιά μου φάνηκε άπέναντί
μου ή όραία Πεντέλη με τό σκοτεινό της
έκείνο χρώμα. Τό γλυκό λυκόφως που
τήν περιτρογύριζε, τήν έκαμινε ακόμα
πιό μεγαλοπρεπή. Παρέκει ό Ύμνητός,
του όποιου ή κορυφή τόσον θαυμασίως
διεγράφετο στον γλυκοφωτισμένο ορί-
ζοντα. Άπέναντι από τό παράθυρόν μου,
επάνω στην φοντωτή άκακία, τά πουλά-
κια έχαλούσαν τόν κόσμο, καί ή καμπά-
να της εκκλησίας κυποῦσε προκαλούσα
τούς πιστούς στο σάτι τό Θεού. Η
πρωινή ήρεμία έπέφερε μία γαλήνη μέσα
στην ψυχήν μου καί κάθε κτύπος της
καμπάνας μ' ένανούριζε. Δέν ήθελα να
φύγω, ναποσπασθῶ από εκείνην τήν
ώμορφιά. Έμε.να πολλή ώρα, έως ότου
ό χρυσός δίσκος του ήλίου ήρχισεν έπι-
βλητικῶς να βγαίνει από τό βουνόν για να
κάμῃ τήν συνηθισμένη του περιοδεία.

Τ' αδελφία μου ξύπνησαν. «Ήρχισε ό
θόρυβος της ήμέρας... ή μαγεία είχε
διαλυθῇ.

Θαλασσία Νύμφη

ΚΑΡΑΒΑΚΙ

Μέσ' 'ς τήν άπέραντη θάλασσα τήν ά-
φροσύνην πλέει ένα μικρό καραβάκι. Ό
άνεμος φουσκώνει τό λευκό του πανί καί
τό κάνει να γέρονῃ πότε από τή μία μεριά
πότε από τήν άλλη. Τά κύματα άγριεμ-
μένα κυποῦν άλύπητα τά πλευρά του.

Άλλά τό καραβάκι προχωρεί ακατά-
παυστα μ' έπιμονήν. Ω! πόσες έλπίδες
καί πόσα όνειρα χρυσά έγκλείει μέσα του!
Πόσες μαννάδες με άγωνία τό περιμέ-
νουν να φθάσῃ, για να σφιγξαγκαλιάσουν
τά παιδιά των που έλειπαν στά ξένα!
Πόσες γυναίκες τό περιμένουν να τούς
φέρῃ τούς άνδρες των που έπῃσαν εις τήν
ξενιτειά, καί πόσες αδελφές τούς αδελ-
φούς των! Ω! τράβα! τράβα γοργά
λοιπόν καραβάκι, γιατί για 'κείνους που
περιμένουν καί μία μόνον ώρα εινε όλό-
κληρος αιών!

*Ελληνικόν Ίδεώδες

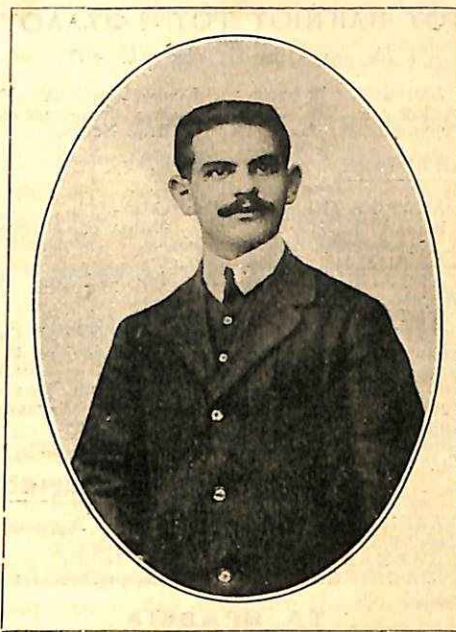
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Ό μικρός άνεμῖος: — Να ιδῆτε, θείε, ένα
γόνδαρο που είδα στο ζωολογικό κήπο, ποιο
μεγάλον κ' από σάς.

Η μικρά άνεμιά: — Τί λές, καλέ; είνε
δυνατόν να ύπάρξη γάιδαρος πιό μεγάλος
από τό θείο;

*Εστάλη υπό του Δάφνης Στεφάνου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΦΑΝΗΣ

(έν Πόρτ - Σαίδ)

Βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον

Γόρδιος Δεσμῶς

εις τόν 117ον Διαγωνισμόν

πρός σύνθεσιν Πνευματικῶν Άσκήσεων

[Ίδε Διάπλαιν του 1910, σελ. 235]

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

7

Πέρα ό πετεινός φωνάζει
κι' ό καιρός με μιās αλλάζει.
Γύρισε ό καιρός κι' άνοίγει
κι' ή βροχή γοργά θά φύγῃ.

Που πηγαίνει να δροσίση
Και σε λίγο να γυρίση;
"Αν ό πετεινός φωνάξῃ,
Ό καιρός με μιās θαλλάξῃ.

8

"Ησυχα τ' άρνάκια πάνε
'ς τό λειβάδι καί βοσκάνε
κ' ό βοσκός, μικρό παιδάκι,
έχει άρχισῃ τραγουδάκι.

Μιά τραγοῦδι, μιά παιχνίδι
'ς τό δροσόλουστο γρασίδι,
μιά πηδάει, μιά σφυρίζει
καί τ' άρνιά του... φοδερίζει.

Καί πρί, έρθῃ μεσημέρι
μιά γωνιά ψυμ' 'ς τό χέρι
παίρνει, άρχίζει τό φαί του
του βοσκού νάτῃ ή ζωή του!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

*Αθήναι, 38, οδός Εὐριπίδου
τῇ 9 Νοεμβρίου 1911

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Άπό τούς τόμους, τούς όποιους δίδω μ'
εκπτώσιν εις τούς έγγραφόμενους ή άναεοῦν-
κας τήν συνδρομήν των, δέν μένουν άκόμη παρά
25 σειραί. (Εἴτα όρίση 50 σειράς, άλλ' αἱ
25 διετέλθσαν ήδη.) Όσοι όσοι θέλουν να
επωφεληθῶν του προνομίου πρέπει να σπεύσουν
τό ταχύτερον.

Οί έγόντες όμως να λαμβάνουν βραβεῖα
Εξαπλώματος, δέν πρέπει να υπολογίζουν
τούς ζητούμενους τόμους με τήν τιμήν
της έκπτώσεως, αλλά με τήν τιμήν του τα-
κτικού Τιμοκαταλόγου, όπως καί πριν. Διότι
ή έκπτώσις άφορᾷ μόνον εκείνους, που θά έκα-
μναν τήν πορραγγέλιαν των τούς μετρητοῖς καί
τούτο μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Πραγματικῶς, Όλην, οί άρχαίοι μῦθοι έ-
χουν πολλές καί διαφόρους παραλλαγάς. Άλ-
λοι λέγουν ότι αἱ τρεῖς άδελφαί Γραῖαι
Ένυώ, Πορρηγῆ καί Δεινύ, είχαν τό ξίφος,
τά περσικά σκνδάλια καί τό κράνος του Περ-
σέως. Άλλοι ότι ό Έρμῆς τῷ έῶσε τά δύο
πρώτα, καί τό τρίτον τό έφερεν εκ του "Α-
δου μία Έσπερίς. Άλλοι ότι αἱ Γοργόνες
Σθενώ καί Εὐρύαλη κατέδωκαν τόν Περσέα.
Άλλοι δὲ ήτο άόρατος καί δέν τόν έδλεπαν.
Καί οὕτω καθεξῆς.

«Σά να μῇ μου έφθανε τό βραβεῖον, — μου γρά-
φει ή Κρητικοπούλα, — είδα καί τό ποιήμα
μου δημοσιευμένο. Τί περίεργος που είνε ό
κόσμος! Κάποτε έρχονται όλες ή ευτυχίες
μαζεμένες, καί άλλότε πάλι τίποτε. Καί
αὐτό συμβαίνει. Άλλά τό συνηθέστερον είνε
τά ευχάριστα να διαδέχονται τά δυσάρεστα,
αἱ χαράί τās λύπας καί τανάπαλιν, — ίσως
χαρίν της γενικῆς ίσορροπίας...

*Επικοῦριε Άπολλών, τό νέον σου ψευδῶ-
νυμον θά έχρησθῇ εις τό 1ον φύλλον του Δε-
κεμβρίου. Τήν Συλλογήν των Άσκήσεων σου
να γράψῃς εις ένα τετράδιον άπό κοινόν άσπρον
χαρτί. Καί κάμε τό μεγάλο, διά να έχῃ τό-
σον να γράψῃς άπέναντι έκάστης Άσκήσεως
τήν λύσιν της.

*Δοῦριστε Τηλέγραφε, λέγουν ότι καί πέ-
τος θά έχωμεν βαρύν χειμῶνα. Εἶμαι της ἰ-
δέας ότι τά ψευδώνυμα δέν πρέπει ναλλάζων-
ται συχνά. Εἶνε ωραῖον να δράσῃ κανείς εις
τόν κύκλον μας καί να διακριθῇ μ' έν μόνον
ψευδώνυμον, με τό όποιον να είνε πλέον γνω-
στός. Να λέγουν: ό τάδε ή δεινά! Όταν
όμως άλλή ψευδώνυμα συχνά, χάνει τήν
συνέθειαν της προσωπικότητός του.

*Ας έγεινες καλά, Τηλέγραφέ, καί ας έγα-
σε ένα χρόνον από τό Πανεπιστήμιον. Έχεις
καιρόν να τόν αναπληρώσῃς. Ίδα ότι ό Ια-
τρέας, κατά τό διάστημα της άσθενείας σου, σου
έπέτρεπε μόνον «Διάπλαιν», όποτε έγες του-
λάχιστον ένα σύντομον. (Εἰς εἶπα εις όσους
χρεωστεῖς Μ. Μυστικά, ότι θά τά στείλῃς
τόρα που έγινες καλά.)

*Έχεις δικαίον, όρῶς της Πρωίας, με
τόσα καί τόσα μαθήματα καί με πιάνο που
θέλει αμελέτην καί μελέτην, δέν μπορείς να
μου γράψῃς πολὺ συχνά. Γράφε μου όμως κά-
που-κάπου. Τό νέον σου ψευδώνυμον μου ά-
ρέσει.

Διότι, Κρανῇ της Πατριδος, γίνεται κλη-
ροῦσι μεταξὺ των έγόντων ώρισμένον άμύην
λύσεων. Δι' αυτό, ύταζε τόν Όδηγον, Κρη.
Δ'. § 8. Δέν πιστεύω να ξαναρχίσῃς τόσον
να μου γράψῃς. Φιλιάς μου τόν Έλληνα Πο-
λεμιστήν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

*Εγκρίνονται: «Τό πρώτο χιόνι» της
Νυμφιάς. — «Άντίθεσις» της Όνειρομένης
Πατριδας. — Φύλλα Ήμερολογίου καί «Δύ-
σις Ηλίου» της Έσρινῆς Πρωίας. — «Στή
χράα» της Τσιγγαρέας. — Άνέκδοτον του
Αουμάτου Τηλεγράφου. — «Πρωτοδρόγια»
του Τέλλου Άγρας. — Δάφρα του Λευκοκυ-
μάντου Αιγιαλού καί του Όληνος.

Δέν εἰκννε τίποτε διά ναπορριφθῇ!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδέμια πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συνο-
δεύεται υπό του αντίτιμου ως εξῆς: Διά τās πῶ-
τας τρεῖς προτάσεις έκάστου φύλλον, 5 λεπτά ή
λέξεις. — Προτείνουμ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον
ίσχυον διά τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευ-
δώνυμον επίσης ίσχυον διά τό έτος τούτο. Προτά-
σεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα,
δέν δημοσιεύονται. — Ό έντός παρενθέσεως αριθ-
μός σημαίνει πόσα τετράδια δέν άναπεδόσαν ει-
σέτι ό προτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ν' ανταλ-
λάξουν: τό Συγγραδ Λουκιῖον (1) με της
Φράκης τ' Αργιολούλου, του Κάμπου Τσελ-
λολούλου, Εὐδωνάκι, Χρυσό Παγώνι —
ό Ρομαῖος (0) με Μιμόδα, Μοσκιά, Νυμ-
φαῖαν — ό Απόγονος του Κολοκοτρώνη (0)
με Βασιλέα των Βαλκανίων, Βασιλίσσαν των
Ζιζανίων, Βάσκαν του Κανάρη, Έξοριστον
Αιθίδα, Άθανάσιον Διάκον, Δωδωναῖον,
Ξανθῇν Μουσμή, Ριγολέττον, Κρητικοπούλαν,
Ζίναν, Μοσκιά, Νέλικ, Χιαβάναν, Κρη-
τισσαν Κνανόλεσκον — ή Ίδιότροπος Ξαν-
θούλα (0) με Κρητικοπούλαν, Τέλλον Άγραν,
Έξοριστον Βασιλῆαν, Άνθος Γατίας.

*Η Διάπλαιν άσπάζεται τούς φίλους της:
Υἱάκην Στοργήν (έληφθῇ) Δουδοβίκον ΙΖ'.
(αὐτοῦ που λέγεις, δέν σου έστειλαν ακόμη) έλ-
πω όμως να σου στείλουν πῶς τόπαλες να
μου γράψῃς ύστερ' από τόσον καιρόν; ά, ή
αὐτή ή τεμπελιά!... Έλληνικόν Ίδεώδες
(βραβεῖον έστειλα) Γεώργιον Σ. Χρ. (έστειλα
τό λάθος διορθῶν) Λευκοκύματον Αιγιαλόν
(μαζίστα) Χάμ (βραβεῖον έστειλα) Έθνηκην
Σημαῖαν (βραβεῖον έστειλα) έχει καλῶς) Έλ-
ληνικήν Δόξαν (έστειλα) Βασιλέα των Βαλ-
κανίων (έλασα ευχαριστώ) Έσρινῇν Πρωίαν
(βραβεῖον έστειλα) διά τό άλλο δέν πταίω
εγώ, αλλά ό κύριος Κληρύς Τέλλον Άγραν
(έστειλα εκ νέου) Ρομαῖον (δέν σου έστειλαν
ακόμη) ό κ. Φ. δέν ευχαίρει διατί τό έπι-
σκεπτήριόν σου γαλλικόν;) Άγραν του Εὐρι-
που (βραβεῖον έστειλα) Δροναυτοπούλαν (που
όλονέν αύξάνεις τούς άγροπατάς της) Άλ-
καῖον (βραβεῖον έστειλα) Έλαιδοφόρον (είσαι
δικαιολογημένος, αλλά ικανοποίησε με τουλά-
χιστον τώρα βραβεῖον έστειλα) Νυμφαῖαν
(μά καί σύ τεμπέλα; είνε φοβερόν αυτό!...)
Ηρωίδα του 21 (γγραμμένον ήτο καί τό 42)
Πατριδα Όνειρομένην, κτλ. κτλ.

Εἰς όσας επιστολάς έλασα μετά τήν 9
Νοεμβρίου, ύάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ότι εις τούς έγγραφο-
μένους ή άναεοῦντας τήν συνδρομήν των μέ-
χει της 30 Νοεμβρίου, οι Τόμοι των έτών
1899 — 1905, τιμῶμενοι δο. 7 έκαστος, καί οι
των έτών 1906 — 1911, τιμῶμενοι δο. 8, πα-
ρέχονται εξαίρετικῶς αντί δο. τεσσάρων (4)
έκαστος. Τό προνόμιον τούτο λήγει τήν 30
Νοεμβρίου, τά δε σήμερον διαθέσιμα αντίτιπα
είνε 25 εξ έκάστου τόμου, έν όλῳ τόμ. 325.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός
Λύσεων Αγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκεινόμενον διά τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπωλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φυλλαδίου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλεα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δεόν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φυλλάδια τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δικταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 23ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

482. Δεξιόγραφος

Ἐκπλήσσειται τὸ πρῶτον
Τὸ δευτερόν μου φρικτῇ
Καὶ μέγα τῆς γῆς μέρος
Τὸ σύνολόν μου παριστᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλευθερίας

483. Στοιχειόγραφος

Ἐν μέρος τοῦ λόγου
Ἀπὸ τὰ κλιτὰ
Μοῦ βάζεις κεφάλι;
Σοῦ δίδω λεπτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος

484. Τονόγραφος

Τῶν Βουλγάρων πόλις εἰμι
Ὅπως ἔγω ἂν μάρτυς
Καὶ τὴν Ἀθηνᾶν θυμίζω
Ἄν μὲ παροξυνόντης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείσσης τῆς Κύπρου

485. Ἀναγραμματισμός

Εἰμαι πράσινο κ' ὠρεῖτο,
Κ' ἂν ἀναγραμματισθῶ,
Πάλι πράσινο θὰ μείνω,
Μὰ θὰ γείνω καὶ πικρό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

486. Ρόμβος

*	=	Σύμφωνον.
***	=	Ἀριθμητικόν.
*****	=	Μουσικὸς Βασίλειος.
*****	=	Μέταλλον.
*****	=	Ἐδραῖος ἀρχιερεὺς.
*****	=	Ἀντωνυμία.
*	=	Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως ταῦτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

487. Ἐπιγραφή

Ο Ν Ρ Α Ν
Ν Π Τ Α Ι
Ι Ρ Ν Δ Ε
Ε Ο Ε Κ Ζ
Δ Σ Κ Τ Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχούς Ψαρά

488. Λογοπαίγνιον

Μὲ ποῖον μέρος τοῦ πλοίου διατάσσεις μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας νὰ πηδύσῃ;
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σβυστοῦ μας Κανδηλι

489. Ποικίλη Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευ-

τέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης, σχηματίζουν ἀρχαῖαν θεῖν:

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Ὁλιβίτιος βασιλεὺς-
παις. 3, Ἱστορικὴ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

490. Συμφωνόλιπον

ν—σπρ—νμ—θρζ—σφρν

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλέκτρας Π. Ἰωαννίδου

491. Γρίφος

U U L F Θέρους αἱ αὐ τοῦ Μ χρᾶ τόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλγας Κιτσιούνη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39 καὶ 40.

370. Ἀμφίφραξ (ἀμφί, ἄρα, ὅς) — 371.

Σαῦρα—αῦρα. — 372. Δευκὴ—λευκὴ.

373. Μ Δ — 374. Ἐρις—ρίς—εἰς.

Ε Μ Ο — 375. Ὁ τόνος (τόν-

Δ Φ Ν νος). — 376. ΣΙΜΩ-

Π Ι Σ Ι Δ Ι Α ΝΙΔΗΣ (Σινώπη,

Κ Σ Σ Κίμωνος, Ἄνα ΝΙ-

Ι Σ Σ ας, Ἀριστείδης.)

Σ Δ Α — 377. Παῖς ὢν κό-
σμιος ὅθι ἡδὼν ἐγκρατής. — 378. Ὑγιαίνων
ἄριστον (Ἡ—γῆ ἐν ἡν—ἀρ εἰς τόν.)

379. Λάτος (λᾶ, ἴος) — 380. Ρῆνος—Τῆ-
νος. — 381. Ὀμβρος—ρόμβος. — 382. Τὸ αὐ-
γὸ. — 383. Ὁρῆκος ὑπὲρ παριδός. [Ἡ ἀνά-
γνωσις ἐπιτυγχάνεται λαμβανόμενου ἐναλλάξ
ἐνός γράμματος ἀπὸ τῆν πρώτην γραμμὴν,
κατόπιν ἀπὸ τὴν τρίτην καὶ τέλος ἀπὸ τὴν
δευτέραν.]

384. Κ Ω Ν Ο Σ 385—389. Τῇ ἀνταλ-

Κ Ι Χ Λ Α λαγῇ διὰ τοῦ Λ: κύ-

Α Ι Μ Ο Σ κλος, καλός, λαύρα, λά-

Δ Ρ Ο Σ λος (ἢ ἄλλος) λάρους. —

Ν Ο Τ Ο Σ 390. ΒΟΛΟΣ (Βλάξ,

Ὀλβιος, Λέγω, Ὀρι-

ζόντιος, Στερεός.) — 391. Πᾶν μέτρον ἄρι-

στον. — 392. Ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐνικήθη

ἐν Βατερλώ (Ὠμέγα—ς—ν' ἀπὸ λε—ὦν ἐν

οἴκῳ—ὀθ' ἐν βατ—ἐρ λῶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέχομαι ἀπ' εὐθείας Μικρὰ Μυστικὰ ἄνευ
ἀνταποδόσεως. Τὰ καλλίτερα βραβεύσω.
Τὸ Α' μὲ 200 Δελτάρια, τὸ Β' μὲ 150, τὸ
Γ' μὲ 100. Διευθυνσις: ΡΙΓΟΛΕΤΟΝ,
Poste - Restante, Ἀθήνας. (14', 177)

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1911

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ δε-
σποινίδας: προτιμῶ προσωπογραφίας.
Διεύθυνσις ἀσφαλής: Ἀνοιξιάντικο Ἀεράκι,
Poste - Restante, Ἀθήνας. (14', 179)

Εθνικὴ Παίδαν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου εὐχομαι
ἔτη πολλά.—Ναυαῖοι τῆς Χαλκίδος.

Ἀπὸ τῆς Τρίτης, 8ης Νοεμβρίου

"Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΑΣΤΗΡ"

εἰσελθὼν εἰς τὸ βον αὐτοῦ ἔτος θὰ ἐκδίδεται
εἰς μέγα σῆμα, χρωματιστὸς, μὲ τὰ νεώτατα φι-
γούρινα καὶ τὰ παρὰ τῆς τοῦ πληρὸς πρωτοτύ-
πων σχεδίων καὶ ἐργοποιῶν.

Θὰ πωλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας, τὰ βί-
βλια καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ὑποκαταστήματα τῶν ἐφη-
μερίδων Ἑσπερίων καὶ Ἑξωτερικῶν.

Ζητεῖται λοιπὸν τὸ 1ον φύλλον τοῦ βου ἔτους,

ἐκδοθὲν τὴν Τρίτην, 8ην Νοεμβρίου.

Γραφεῖα, Καταστήματα καὶ Σχεδιαστήρια

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου 13. Ἀθήνα (14', 170)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 48 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 401)

ΑΘΗΝΩΝ: Χρήστος Δ. Εὐαγγελίδης, Α. Ν.
Λεβαθηνός, Πλ. Σπ. Κανέλλης. Ξενητευμένος
Γυμνασιόπαις, Νικίας Βέργης, Χαρ. Σούλης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Κωνσ. Γ. Παντελλιάς.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Δημ. Γ. Μαρτίνο, Μαρίκα
Β. Χηροπούλου, Δημ. Β. Τσάφος.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώρ. Δημικός.
ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα—Λουδοῦνα—Ζιζίκα Ν.
Ἀγγελοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Εὐγενία Χ. Τριάντη.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἀνδρ. Π. Φραγκούλης (47—48) Οὐ-
ρανία Μ. Γκιβάλου, Εὐανθία Ἀντωνοπούλου, Εὐ-
γενία Β. Κόκαλη, Ἀλεξάνδρα Δ. Καγελλοπού-
λου, Εὐγενία Κ. Λάπατα, Ἀναστασία Μανία.
Χρυσή Κοκκίνη, Φούλα Μαστραπᾶ, Ἀγγελικὴ
Καραμάνου, Κατίνα Β. Ἀλεξανδροπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Απ. Ἀλεξανδρῆς, Δημ. Μ.
Μιχαηλίδης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Χρ. Δ. Ζωγράφος,
Στεφ. Ι. Προΐδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναταλία Χρ. Χρηστίδου (47)

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δόγματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν
Χαλκίδι ΔΗΜ. Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, ὁ ὁποῖος
ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου.

Πλεονάζει δρ. 1,70 διὰ τὸν προσεχὲς Διαγωνισμ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Δεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,

Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)

φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσὸδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Σει-

ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδ.) ἑκα-

στον φρ. 0,50. Χρυσὸδετα τὰ 3 ὅμοι,

φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.

3,50 Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.